

Þetta hefur mikið uppeldislegt gildi
það foreldrar eða aðrir nákomnir
er ung börn og með ungum börnum
er þær þar sem saman tvinnast
fallegar myndir og einfaldar,
hugþekkar frásagnir.

Þessi bókinni eru fallegar litmyndir
og sagan er einfalt ævintýri
er börn skilja og kunna að meta.

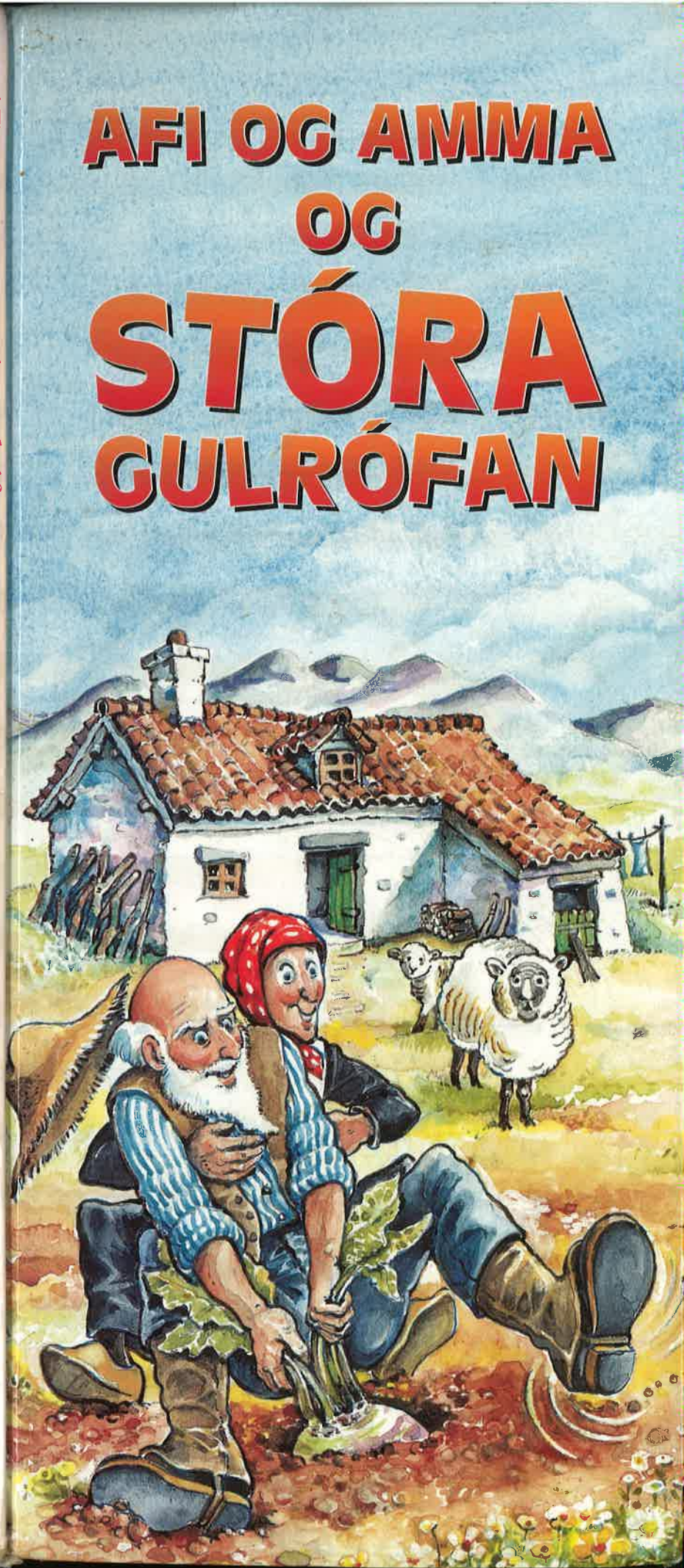
Íslenskur texti: Stefán Júlíusson

AFI og AMMA og stóra gulrófan

AFI OG AMMA OG STÓRA GULRÓFAN

SETBERG

Einu sinni var bóndi sem bjó í litlu þorpi langt inni á milli fjallanna. Hann vann hörðum höndum í garðinum sínum allt sumarið til að eiga nóg af grænmeti allan liðlangan veturinn. Hann var svo önnum kafinn frá morgni til kvölds að gamla, góða konan hans sá hann varla.

Loks kom uppskerutíminn þegar mál var að taka upp úr

görðum og safna rófum og grænmeti til vetrarins. Þá boðaði bæjarstjórinn í þorpinu alla bændur á sinn fund og lofaði þeim bónda veglegum verðlaunum sem fengi stærstu gulrófuna upp úr sínum garði. Verðlaunin voru mjög góð, svartskjöldótt mjólkurkýr.

Bóndinn átti enga kú. Hann sagði við sjálfan sig: „Ef við ættum kú gætum við boðið gestum og gangandi sem fram hjá fara nógan ost. Það yrði sannarlega björg í bú.“

Hann varð með allan hugann við þetta og sá líka fyrir sér hvað Svartskjalda yrði glæsileg í fjósinu þeirra. Hann skundaði heim og hamaðist meira við vinnuna en nokkurn tíma áður.

Áður en langt um leið var allur garðávöxtur kominn í hús, rófur og grænmeti, nema úr einu beði í garði bóndans. En hann var sífellt að hugsa um Svartskjöldu og rófurnar í garðinum hans voru ekki sérlega stórar. „Nei þetta er vonlaust,“ tautaði bóndinn. „Hér er ekkert sem vinnur til verðlauna.“

Varla hafði hann hætt þessu tauti þegar nokkuð undarlegt gerðist. Hann kom að gulrófu í síðasta beðinu sem ekki haggaðist þegar hann ætlaði að taka hana upp. Hann herti á takinu en rófan sat hin fastasta í moldinni.

Æstur og spenntur tók hann á rás og hljóp út að bæjarlæknum þar sem konan var að þvo ílát.

„Kona góð, kona góð,“ hrópaði hann. „Komdu strax og hjálpaðu mér! Ég fann svo stóra rófu að ég gat ekki tekið hana upp úr moldinni hjálparlaust!“

Bóndakonan hætti þá að þvo potta sína og pönnur og hraðaði sér á eftir bónda sínum. Saman toguðu þau í rófunu, kipptu og rykktu og rykktu og kipptu, en rófan haggaðist ekki.

Loks sagði konan: „Það er auðséð að þessi rófa er of stór fyrir okkur svona gömul. Ég ætla að skjótast eftir honum sonarsyni okkar. Hann er ungur og sterkur.“

Hún skontraðist niður eftir brautinni þar til hún hitti sonarsoninn á heimleið með gæsirnar.

„Komdu fljótt!“ hrópaði hún. „Við höfum fundið stórkostlega rófu og getum ekki togað hana

upp úr moldinni nema þú hjálpir okkur!“

Strákur lét gæsirnar eiga sig og flýtti sér í garðinn þar sem rófan var hjá afa og ömmu.

Bóndinn tók nú í rófunu, konan greip utan um bónda sinn, og afastrákur togaði í ömmu sína.

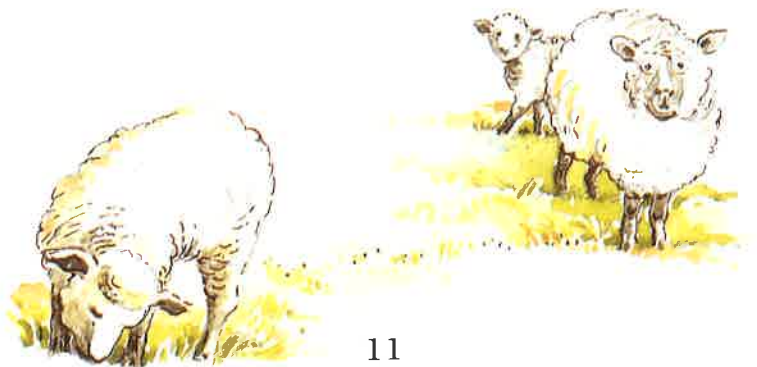
Þau streittust öll þrjú, toguðu og kipptu.

Loks sagði amma: „Þú, þessi rófa er of stór fyrir okkur þrjú. Skrepptu eftir henni dótturdóttur okkar og segðu henni að hjálpa okkur.“

Afastrákur hljóp þá að sækja ömmustelpu sem var að gæta kindanna úti í haga og þrjóna teppi.

„Láttu rollurnar eiga sig,“ hrópaði afastrákur. „Það er stór rófa í garðinum sem afi og amma og ég getum ekki togað upp úr moldinni.“ Ömmustelpa lét þá þrjónana liggja og hentist niður í garðinn þar sem rófurnar uxu.

Ennþá einu sinni greip bóndi taki um rófunu, bóndakonan tók í karl sinn, strákurinn kippti í ömmuna, stelpan togaði í strákinn. Þau tóku öll á af öllum kröftum, kipptu og rykktu, rykktu og kipptu. En ekkert gekk, rófan sat gikkföst í moldinni!

Þau voru alveg uppgefin.

„Nú er nóg komið,“ sagði þá konan. „Við þurfum meiri hjálp. Farðu og sæktu nágrannakonu okkar, telpan mín.“

Ömmustelpa hljóp þá á næsta bæ þar sem hún hitti konuna sem var að súpa kaffisopann sinn. „Komdu strax og hjálpaðu okkur,“ kallaði ömmustelpa. „Við höfum fundið stærstu rófu sem til er í öllum heiminum.“

ndi

an

nn

aði

af

og

En

st í

þá

p.

iu

Undrandi lagði nágranna-
konan kaffibollann frá sér og
hraðaði sér í rófugarðinn til
hinna.

„Rófan hlýtur að láta undan
fimm manneskjum,“ sagði
bóndakonan.

En þegar bóndinn, bónda-
konan, afastrákur, ömmustelpa
og nágrannakonan höfðu
rembst við að toga í rófunna án
þess að hún léti undan sagði
nágrannakonan ákveðin: „Hér
dugar bara ekkert minna en
nautsterkur maður.“

Og um leið skeiðaði hún af

stað að sækja mjólkurpóstinn. Hún mætti honum fljótlega á leið frá því að mjólka kýrnar.

„Nú er mikið í fréttum,“ hrópaði hún. „Böndinn hefur dottið niður á rófu svo stóra að fimm manns geta ekki togað hana upp úr garðinum. Þú ættir að koma og hjálpa okkur, enginn í þorpinu er sterkari en þú!“

Ánægður fylgdist mjólkurpósturinn með nágrannakonunni áleiðis í garðinn.

„Við kippum þessari rófutítlu upp í hvellinum,“ sagði mjólkurpósturinn viss í sinni sök.

En þótt hann neytti allra sinna krafta kom það ekki að gagni. Rófan þokaðist ekki.

„Það þarf alla íbúa byggðarinnar til að klára þetta,“ sagði mjólkurpósturinn. Og hann hljóp af stað til að fá fleiri til hjálpar.

Fyrst hitti hann vinnu-
stúlkuna. Hún var að koma frá
því að versla. Hún sleppti

innkaupakörfunni undir eins til
að kalla á bróður sinn frá
heyskapnum. Hann henti
hrífunni og hraðaði sér að leita
að þorpsspjátrungnum.

Þorpsspjátrungurinn lét óðara finu rauðu kápuna falla af herðum sér og flýtti sér heim til kærustunnar. Hún lét þvottinn liggja og hljóp til að sækja flautuleikarann. Flautuleikarinn fleygði veiðistöng sinni og flautaði á hundinn.

Hundurinn sagði kettinum
fréttirnar,

og kötturinn sagði músinni.

Og innan skamms höfðu allir
í byggðinni safnast saman í
rófugarði bóndans.

„Mikið erum við nú heppin
að eiga alla þessa mörgu vini,“
sagði bóndakonan fagnandi.

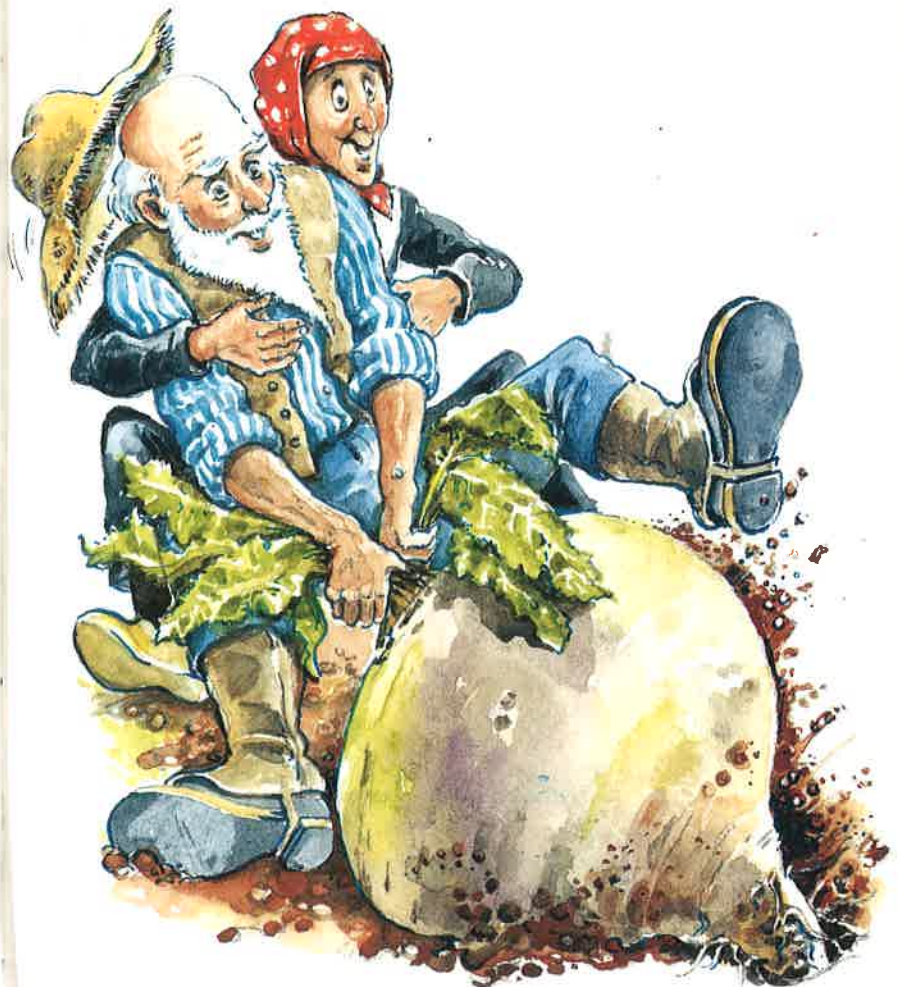
Og nú tóku allir hver í annan
og öll halarófan hrópaði hátt og
beitti öllum kröftum.

Þau kipptu og rykktu og
rykktu og kipptu!

in
i,

Og viti menn! Jörðin opnaðist
og upp kom rófan risastóra svo
snögg að allir ultu aftur fyrir
sig, hver ofan á annan!

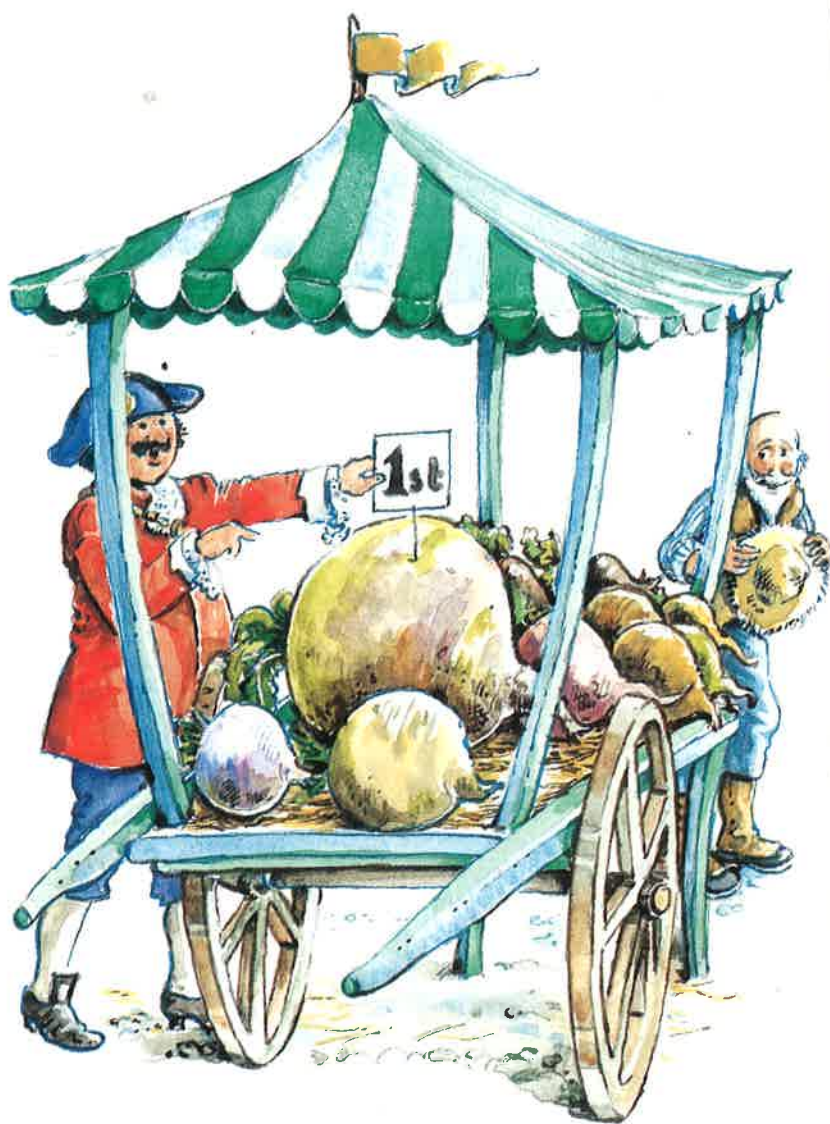
Bóndinn varð svo hrifinn og
spenntur yfir stærð rófunnar að
hann átti engin orð til að þakka
fólkinu fyrir hjálpina.

Daginn sem veita átti rófu-
verðlaunin var komið með rófur
viðs vegar að, af öllum stærðum
og tegundum, á markaðstorgið
þar sem bæjarstjórinn beið.

Þar voru hvítar rófur, gular og rauðar, gildar og mjóar, stórar og smáar. En þó að þarna fyndust allar þær fallegustu rófur sem fólk hafði nokkurn tíma séð, bar gulrófa afa og ömmu af þeim öllum.

Og þannig gerðist það að sæll og glaður bóndinn og bóndakonan eignuðust fallegu, svartskjöldóttu kúna.

Það var mikil hátíð og fagnaðarlæti í þorpinu þennan dag og engir voru kátari og hressari en bóndinn, bóndakonan, afastrákurinn, ömmustelpan og nágrannakonan, mjólkurpósturinn og vinnustúlkan, bróðir hennar, þorpsþjátrungurinn og kærastan, flautuleikarinn, - svo ekki sé nú talað um hundinn og köttinn og músina.

Veturinn varð langur og
harður en aldrei skorti mat hjá
afa og ömmu eða vinum þeirra
og nágrönnum.

Nóg var af
hvítri
kostamjólk,
þykkum

og feitum
rjóma,

nýlögðu smjöri og
bragðgóðum osti. Og ekki þarf

að efa það, nóg var alltaf til
af rófunni!

